

Het is goed dat situaties die verlenging van de inburgeringstermijn rechtvaardigen in regelgeving worden opgenomen.

Ik maak de volgende opmerkingen.

Er zijn goede redenen om het mogelijk te maken dat al eerder dan zes maanden voor het verstrijken van de inburgeringstermijn om verlenging gevraagd kan worden. Dit geldt met name voor de restcategorie 'bijzondere individuele omstandigheden'. Als deze omstandigheden zich bijvoorbeeld gedurende de eerste helft van de inburgeringsperiode voordoen maar verlenging pas zes maanden voor het verstrijken van de inburgeringstermijn kan worden aangevraagd ontstaan problemen voor de inburgeraar. In de eerste plaats is de rechtszekerheid hiermee niet gediend omdat de toets pas achteraf plaatsvindt. Als geen verlenging wordt toegestaan, heeft de inburgeraar al zo'n grote achterstand opgelopen dat hij niet meer tijdig kan inburgeren. Daarnaast speelt een bewijsprobleem omdat omstandigheden van mogelijk 2 jaar voor het verlengingsverzoek bewezen moeten worden. De inburgeraar komt hierdoor in een slechte positie terecht. Hierbij is van belang dat een inburgeraar die de Z-route moet volgen 800 uren moet volgen en deze daar al gauw tijd te kort voor zal komen als hij/zij vanwege bijzondere omstandigheden een periode geen lessen heeft kunnen volgen.

Verder vraag ik mij af waarom de verlengingsgrond vanwege werk beperkt is tot inburgeraars met een dienstverband van tenminste 32 uur per week. Waarom wordt hierbij geen rekening gehouden met dienstverbanden met onregelmatige werktijden? Iemand die onregelmatige werktijden heeft en 's nachts werkt kan eenvoudig geen vaste uren afspreken. We willen toch niet dat een inburgeraar zijn baan opzegt om aan zijn inburgeringsverplichting te voldoen? Inburgeren is toch bedoeld om je te kunnen redden, en daaronder valt het verrichten van betaalde arbeid. Verder vraag ik mij af waarom een inburgeraar met een eigen bedrijf geen verlenging zou kunnen krijgen. Dat zet een straf op ondernemerschap.

Verder wijs ik erop dat de inburgeringsverplichting voor gezinsmigranten in overeenstemming moet zijn met de Gezinsherenigingsrichtlijn. Daarin is bepaald dat de lidstaten integratievoorwaarden mogen stellen. Deze voorwaarden mogen echter geen afbreuk doen aan het doel van de richtlijn. Het doel is gezinshereniging. Als de inburgeraar zorgt voor zijn (zieke) kind of (zieke) partner en die zorg intensief dan dient de integratievoorwaarde daarmee rekening te houden. Die mag niet zover gaan dat de zorg voor het familielid ingeperkt wordt. Ook van belang is dat de inburgeringslast niet in strijd is met het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel.

Hoewel niet het onderwerp van de wijziging van de regeling merk ik hierbij op dat ook rekening gehouden dient te worden met de financiële situatie van de inburgeraar. De aangeboden cursussen dienen gratis of betaalbaar te zijn, aldus de Europese Commissie (richtsnoeren richtlijn 2003/86 COM(2014)210). De omstandigheid dat een inburgeraar die de Z-route opgelegd heeft gekregen € 10.000,- kwijt is voor zijn inburgering (€ 12,50 per les á 800 uren) en daarvoor een lening moet sluiten als hij dit bedrag zelf niet kan ophoesten is naar mijn mening in strijd met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

E.C. Gelok – Advocaat – Advokatenkollektief Oost Amsterdam